

"ואַעֲבֹר עֲלֶיךָ וְאָרָאךָ מִתְבוֹסָסֶת בְּדַמֶּיךָ וְאָמַר לְךָ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי"

אנו עומדים בימים הגדולים והעצומים, ימי הגאולה, יום הזיכרון ויום העצמאות, והשבת נקרא פרשיות תזריע-מצורע, ותמיד התמיה אותי טומאת היולדת, לידה זה דבר כל כך גדול ומופלא, הבאת חיים לעולם! – מדוע מופיעה כאן טומאה, יחד עם הלידה? מדוע היולדת צריכה לקורבן חטאת ולכפרה?

"אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיָלְדָה זָכָר וְטָמְאָה שְׁבַע יָמִים כִּימֵי נְדַת דָּוָתָהּ תִּטְמָא... וּשְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁלֹשֶׁת יָמִים תֵּשֵׁב בְּדַמֵּי טְהָרָה בְּכָל קֹדֶשׁ לֹא תִגַּע וְאֵל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֹא עַד מְלֵאת יְמֵי טְהָרָהּ.. וּבְמֵלֶאֱת יְמֵי טְהָרָהּ לֵבֶן אִו לָבַת תָּבִיא כָּכֶשׁ בֶּן שְׁנָתוֹ לָעֹלָה וּבֶן יוֹנָה אִו תֵּר לַחֲטָאת אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶל הַכֹּהֵן. וְהִקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' וְכָפַר עֲלֶיךָ וְטְהָרָה מִמֶּקֶר דָּמִיָּה זֹאת תֹּוֹרַת הַיִּלְדָּת לְזָכָר אִו לְנִקְבָּהּ".

שאלה זו היא שאלה ידועה, ונענו עליה הרבה תשובות, ונראה לי שבדורנו ובתקופתנו, מקבלות תשובות אלו עומק נוסף, מתוך חיי התורה השלימה והגואלת.

כי אנו שמציינים את יום הזיכרון לפני יום העצמאות, שזוכרים את האובדן לפני שמודים ושמחים על הבניין, אנחנו יכולים להבין את ימי הטומאה לפני ימי הטוהר, את החטאת והכפרה לפני השמחה וההודיה.

כל לידה מלווה באובדן, אובדן הישן כדי להביא חדש, אובדן הרגע כדי להיות מחובר לנצח, האשה נשאה בקרבה חיים כפולים, והיא מאבדת את זה, והאובדן מביא כאב וטומאה, האובדן הזה מלווה בכאב ודמים, אבל מטרתו היא להביא חיים חדשים, יצירה חדשה, המשך שלשלת הנצח.

לכן יש כאב ואנו לא מסתירים אותו, אך אנו יודעים שזה כאב של לידה, של תקומה.

שבעצם אובדן החיים יוצר חיים כפולים ומכופלים, שאובדן החיים הכפולים של האשה יביא להקמת דורות של חיים.

כל אובדן למען מעם והארץ, למען גילוי השכינה בעולם, הוא אובדן לרגע והבאת חיי נצח, אנחנו לא מעלמים מהאובדן הרגעי, אבל אנחנו יודעים שהוא מביא חיי נצח.

בהתחלה מופיעה הטומאה, כי האובדן הרגעי הוא המורגש, אולי ריבוי היחס אליו, תחושת האובדן היא המביאה את הטומאה, כי יש כאן ראייה שמערפלת את האור הגדול, כעין מה שכותב הרש"ר הירש, שהטומאה והכפרה, היא כי בתחילה מודגש התהליך הגופני, שמעמעם את האור הגדול שמגיע לעולם.

ואז יש ימי טהרה, ימים שבהם מבינים שלמרות שיש דם, הוא דם לידה וצמיחה, חיים ואור, ולא דם של אובדן וכאב.

ובתום הימים האלו, אחרי שההבנה הזאת מוטמעת אפשר להיטהר להיכנס לקודש.

יום הזיכרון הוא לא יום האובדן, הוא המזכיר לנו שיש כאן דם לידה, גילוי חיים כפול ומכופל.

יהי רצון שנזכה לראות את הצמיחה והגדילה, את האור והטוב, הבא עטוף בכאב ודם.

"ואַעבֶר עֲלֵיךְ וְאַרְאֶךָ מִתְבּוֹסֶסֶת בְּדַמִּיךָ וְאָמַר לָךְ בְּדַמִּיךָ חַיִּי" וְאָמַר לָךְ בְּדַמִּיךָ חַיִּי"

תמיד שאני קורא את תחלת פרשת
תזריע,
שאלה גדולה לבי מביע,
מדוע מופיעה טמאה בעת הלדה,
הרי טמאה היא על חיוניות שאבדה,
ולדה היא אחד הבטויים לגלוי של חיים,
אז למה טמאה, חטאת וכפרה לכאן
ראויים?
תשובות שונות נאמרו על זו השאלה,
אך בדורנו עמק אחר התגלה,
אנו יודעים את סוד מסירות הנפש
שמצמיחה גאולה,
שנדרש כאב ואבדן להופיע גדולה,
שכדי שיוכלו חיים חדשים להתגלות,
וכל המציאות תוכל להתעלות,
יש צרך בדם, בכאב ובדמעות,
כדי להביא את העם והעולם למדרגות
הבאות,

בלדה היולדת מפסידה את החיים שחיו
בתוכה,
עת היא ברחמה את ילדה הצמיחה
וטפחה,
האבדן מלנה בכאב ובדם,
אך כך מגיעים חיים חדשים לעולם,
וההפסד של האם הוא קטנטן,
לעמת דורות החיים שמופיעים כאן,
אך אנו לא מתעלמים מהכאב והחסרון,
ואנו נותנים לו מקום קטן,
ואולי הדגשתו מצריכה חטאת וכפרה,
כי היא עלולה לשכח את גדל האורה,
כך בלדת האמה וכך בלדת היחיד,
כל מסירות נפש מצמיחה את העתיד,
מתוך הכאב מגיעה צמיחה וגדילה,
וממסירות נפש צומחת גאולה!

נִשְׁמוֹת הַגְּבוּרִים

הִנֵּה מַגִּיעוֹת נִשְׁמוֹת שֶׁל גְּבוּרָה,
וּמִתְיַצְבוֹת מוֹל כֶּסֶּא כְּבוֹדָךְ בְּסֻעָה,
מַגִּיעוֹת לְמִקּוֹם שָׂאף אֶחָד לֹא עוֹמֵד
בְּמַחֲצֵתוֹ,
כִּי הֵן בַּעֲלוֹם הַזֶּה מִסְרוּ אֶת נַשְׁמָתוֹ,
וְכָל הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן בְּאוֹרוֹת מִתְמַלֵּא,
וְהַטּוֹב הַמִּפְּלֵא שֶׁבַעַמָּךְ מִתְגַּלֶּה,
הֵם שְׁלַחְמוֹ יַחַד בְּקִרְבוֹת,
הֵם שֶׁהִשְׁאִירוּ בְּבֵית כָּל כָּהֵן הַרְבֵּה לְבָבוֹת,
הֵם שֶׁלֹּא יָדְעוּ פֶּחַד וּמוֹרָא,
נִכְנְסוּ לְגִיא צַלְמוֹת וְלֹא יָרְאוּ רַע,
הֵם שֶׁיָּדְעוּ לֶאֱן הֵם הוֹלְכִים,
וְלִמְרוֹת זֹאת בְּשִׁלְיֻחוֹתֵם שְׂשִׁים וּשְׁמֹחִים,
הֵם שֶׁכָּל מִשְׁפָּחָתָם לִמְרוֹת הַחֹשֶׁשׁ,
חֲגָגָה אֶת גִּיּוֹסָם וְהִלִּיכְתָם בְּלֵב נִרְגָּשׁ,
הֵם שֶׁכָּל עַם יִשְׂרָאֵל מֵאֶחָד בְּזִכְרוֹנָם,
וְיַחַד צֶעֶד בְּדַמְעוֹת אַחֲרֵי אֲרוֹנָם,
הֵם אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת מְאִירִים,
וּמְרוֹמְמִים אֶת כָּלָנוּ לְגִבְהִים שֶׁל חַיִּים
אַחֲרִים,

חַיִּים שֶׁל שְׁלִיחוֹת וְחִבּוּר לְנֶצַח,
חַיִּים שֶׁבֵּין הָעוֹלָמוֹת יֵשׁ פֶּתַח,
וְהֵם עוֹמְדִים לְפָנֶיךָ בְּרֹאשׁ מוֹרָם,
וְדוֹרְשִׁים גְּאֻלָּה לַעֲמֵם וְאַרְצָם,
וְיֵמֵי יָכוֹל לְסַרֵּב לֹאֵלֶּה הַגְּבוּרִים הַקְּדוֹשִׁים,
שֶׁאֵת הָאָרֶץ וְהַשָּׁמַיִם בְּמִסִּירוֹתָם
מִרְעִישִׁים,
וְאֶתָּה בְּטוֹבְךָ וּבְרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים,
מְבִיט עַל עַמְּךָ שֶׁמִּמֶּנּוּ יֵצְאוּ אֱלֹהֵי הַמַּעֲלִים,
וְאוֹמֵר תִּמְשִׁיכּוּ בְּשִׁמְחַת הַגְּאֻלָּה לְשִׁמְחָה,
וְאַנִּי מִמְּשִׁיךְ וְנוֹתֵן לָכֶם כּוֹחַ,
לְבַנֵּן הָאֵמָה שֶׁהִיא מִפְּתַח גְּאֻלַּת הָעוֹלָם,
וְעוֹד יָבוֹא הַיּוֹם וְיִכְרִירוּ בְּכֶךָ כָּלָם,
לֹא רַחוּק וְנִשְׂא הַר בֵּית ה' מִכָּל הַהָרִים,
וְאוֹרְכֶם יֵאִיר לְכָל הָעֶבְרִים,
אוֹר יִשְׂרָאֵל הוֹלֵךְ וְאוֹר,
כִּי אֵת גְּאֻלָּתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֵי אֶפְשָׁר לַעֲצֹר,
מִתּוֹךְ עֲמֻקֵּי הַזִּכְרוֹן,
שֶׁמֶחֶו בְּשִׁמְחַת הָעֲצָמָאוֹת בְּגִיל וּבְרוֹן!